

57. Formalitetsfejlen

Formalitetsfejlen i rekvisitionen og stævningen afslørede, at der var tale om et velovervejet angreb, der havde været planlagt i årevis, og den afslørede også, hvor sjusket dommerne arbejder. Men værst af alt viste den, hvor langt dommerne vil gå for at dække over egne fejl.

Hvorfor Laserdisken ApS?

Hvad gør man, hvis man bliver så snydt, at det er nødvendigt at anlægge en sag mod en erhvervsdrivende? Først må man finde ud af, hvem den erhvervsdrivende er, og her sikrer lovgivningen, at det er nemt at finde ud af (side 694).

Fakturaen er et godt sted at starte. Ifølge loven skal sælgerens navn, adresse og CVR-nummer fremgå, og det gør det også på den faktura, som Johan Schlüter fremlagde som bilag 4. Adressen er ganske vist overstreget, og det skyldes, at jeg brugte fakturaen som adresselabel. Overstregningen markerede for postbudet, at det var afsenderens - ikke modtagerens - adresse.

Man kan også bruge CVR-nummeret til at få den ekstra gratis information fra CVR-registret, og det gjorde jeg, da jeg efter fogedforretningen undersøgte sagen. Svaret på min søgning er gengivet på næste side. Det oplyses, at der er tale om en enkeltmandsvirksomhed, og mit navn er angivet. Startdatoen for virksomheden er ifølge registret 01.07.2004. Den detalje vender jeg tilbage til i kapitel 65.

FDV fremlagde syv bilag sammen med rekvisitionen. Udover fakturaen var der et billede af omslaget til *The Pacifier* (Elitepædagogen, 2005) og fem screenshots fra Laserdiskens hjemmeside. På to af dem fremgår CVR-nr. 10 19 42 45, så der er fin overensstemmelse med oplysningerne på fakturaen og hjemmesiden. Det er derimod umuligt at finde betegnelsen "ApS" noget sted i de syv fremlagte bilag, og CVR-nummeret på bilagene svarer *ikke* til anpartsselskabets (side 393).

FDV's bilag 4: Laserdiskens faktura, 15. juli 2005

LASERDISKEN v/Hans Kristian Pedersen
 Cvr-nr: 10194245
 Startdato: 01.07.2004
 Ophørsdato:
 Adresse: Prinsensgade 38
 9000 Aalborg
 Telefon:
 Fax:
 Email:
 Branche: 524520 Radio- og tv-forretninger
 Virksomhedsform: 10 Enkeltmandsvirksomhed
 Kreditoplysninger:
 Antal ansatte: 10-19 (1. kvartal 2006)
 Reklamebeskyttelse: Nej
 Grønne regnskaber info:
 P-numre for denne virksomhed: 1002888051 (LASERDISKEN v/Hans Kristian Pedersen)
 1002888063 (LASERDISKEN v/Hans Kristian Pedersen)

CVR-registret om CVR-nr. 10 19 42 45

Niels Bo Jørgensens utrolige sjuskefejl

Forklaringen på mysteriet findes i FDV's forbuds- og bevissikringsrekvisition fra 11. oktober 2005, for den er underskrevet af advokaterne Niels Bo Jørgensen og Peter Kaas. Hvorfor har det betydning?

Det var lige præcis advokat Niels Bo Jørgensen, jeg havde skrevet til i 2003, da jeg gav besked om min respekt for meddelte forbud mod parallelimport og om mine planer om at fortsætte med specialimporten (side 592). Jeg ville genoptage parallelimporten af film fra de medlemmer, der ikke svarede. Af alle mennesker kendte netop han til parallelimporten og baggrunden for den. Dengang i 2003 var det anpartsselskabet, der drev de to butikker, så jeg skrev selvfølgelig til ham på anpartsselskabets brevpapir. Vel vidende, at jeg ville parallelimportere, indtil jeg fik meddelelse om et forbud, lagde han mit brev i skuffen - og ventede.

Han ventede i 2 år og 242 dage, alt imens jeg fortsatte min parallelimport i god tro. Derefter skrev han til fogedretten og rekvirerede en bevissikring, der skulle bruges til efterfølgende at fremsætte et monstrøst erstatningskrav, der meget vel kunne tage livet af Laserdisken. FDV behøvede blot at tegne et billede af mig som en farlig forbryder, og han og Lars Segato havde let spil med Dorete Bager.

Niels Bo Jørgensen havde fået en kontrollant til at foretage et "kontrolkøb" af to film, men han havde ikke set nærmere på den dokumentation, han fremlagde for fogedretten, og som afslørede, at det alt sammen var spil for galleriet.

Han havde taget mit brev op af skuffen og brugt det til at skrive rekvisitionen. Torben Steffensen havde enten brugt mine breve til ham eller skrevet af efter sin kollega, da han skrev den obligatoriske justifikationsstævning.

Næste spørgsmål: Hvorfor gik fogedretten med til dette overlagte angreb?

Pacifier, The

[Specifikationer](#)
[Vurderinger](#)
[Laserdiskens omtale](#)
[Brugeromtaler](#)
[Debat](#)

Udgivet 28. juni 2005 af Buena Vista

WD3966403 / UPC# 786936278057

WIDESCREEN

From the Director of "Bringing Down the House"

Laserdisken (DK)

Pris: 249.00 kr

læg i kurv

København-butik: **På lager**

Aalborg-butik: **På lager**

Web-butik: **På lager**

[Klik her for forventet leveringstid](#)

Movie World (USA)

Pris incl. fragt: 199.00 kr

læg i kurv

Forventet leveringstid: 5-10 dage

Walt Disney - 2005
USA - Farve - 95 min

Ønskeliste

Action

Familie-
film

Komedie

Filmens specifikationer

Original titel: Pacifier, The
Dansk titel: Elitepædagogen
Instruktør: Adam Shankman

Medvirkende:
 Shane Wolfe Vin Diesel
 Principal Claire Lauren Graham
 Fletcher
 Julie Plummer Faith Ford
 Zoe Plummer Brittany Snow
 Seth Plummer Max Thieriot
 Capt. Bill Fawcett Chris Potter
 Helga Carol Kane
 Vice Principal Brad Garrett
 Murney

[Klik for alle udgaver af filmen](#)
 Same Cast

DVD-pladens specifikationer

TV-system: NTSC
 Oprindelse: USA

Region:

Features:

- ✓ Anamorphic (16:9)
  - ✓ Documentary
  - ✓ Commentary
  - Interviews
  - Multi-angles
  - Hidden Features
  - DVD-Rom features
  - Antal plader: 1
- Trailer
  - Music video
  - Music score
  - Fact track
  - Gallery
  - Cast & Crew
  - ✓ Outtakes
  - ✓ Deleted scenes

Billedformat	Lydformat	Sprog	Tekster
Letterbox	DD 5.1	Engelsk	Engelsk
Aspect Ratio	Kassette	Pladetype	Faste tekster
1,85 : 1	Keep Case	DVD9	Ingen

Billedgalleri:

Lov om bevissikring ved krænkelse af immaterialrettigheder

Monopolerne behøvede et retsgrundlag af en slags. Der er nødt til at være en lov, der kan bruges - eller misbruges, om man vil - til at opfylde deres ønsker, også selvom politikerne har vedtaget en sådan lov med et helt andet formål.

Med det magiske ord "ophavsret" har rettighedshaverne i årtier bombarderet politikerne med krav om flere redskaber til at forfølge dem, de ikke kan lide, og ønsket er blevet opfyldt. Det første skridt blev taget i 1998, da Kulturministeriet nedsatte Udvalget om bevissikring ved immaterialretskrænkelser, der skulle se på mulighederne for at give rettighedshaverne mulighed for at rekvirere fogedretten til uden varsel at foretage bevissikringer hos formodede krænkere. Noget sådant var ellers forbeholdt politiet i opklaringsarbejdet, så en ny lov var nødvendig, før FDV kunne sende fogeden ud til Laserdisken i et overraskelsesangreb.

Betænkning om Bevissikring ved krænkelse af immaterialrettigheder m.v. var klar i maj 2000, og på den baggrund fremsatte justitsminister Frank Jensen (S) den 4. oktober 2000 et lovforslag, der vinteren over blev behandlet i Retsudvalget. Arbejdet blev afsluttet med en betænkning den 1. marts 2001 med 57 spørgsmål til ministeren. De vigtigste spørgsmål og svar er gengivet på næste side.

Lovforslaget blev indstillet til vedtagelse af S, SF, V, KF, CD, RV, EL og KRF. Kun DF var modstander af forslaget. De pointerede, at de var imod krænkelse af de immaterielle rettigheder, men frygtede samtidig for boligens grundlovssikrede ukrænkelighed og var derfor tvivlende over for løsningen. Alle de øvrige partier lod sig berolige.

Loven blev vedtaget den 20. marts 2001 og indført i retsplejelovens femte afsnit om foreløbige retsmidler. §§ 1-5 i Frank Jensens oprindelige forslag, L 17, blev til retsplejelovens kapitel 57 A: § 653, § 653 a, § 653 b, § 653 c og § 653 d.

Her er udførligt beskrevet, hvilke krænkelse der er omfattet, betingelserne for at gennemføre en bevissikring - herunder at foretage en bevissikring uden først at varsele rekvisitus, der som tidligere nævnt er betegnelsen for den, det går ud over. I loven er der taget visse hensyn til rekvisitus, f.eks. retten til at tilkalde eller få beskikket en advokat, retten til ikke at udtale sig og retten til at appellere. Der er også krav til rekvirenten om at anlægge justifikationssag inden for en given frist. Rekvirenten er betegnelsen for den, der har bedt om bevissikringen.

Under bevissikringen mod mig mærkede jeg ikke meget til de rettigheder, jeg skulle have ifølge justitsministeren. FDV's muligheder for at chikanere mig som konkurrent var i praksis ubegrænsede. Jeg kunne slet ikke genkende det billede, justitsministeren havde tegnet for Retsudvalget. På de følgende sider gennemgås grundlaget for min analyse, nemlig uddrag af justitsministerens svar til udvalget efterfulgt af to sider med udvalgets bemærkninger til lovforslaget.

Derefter gennemgås, hvordan FDV narrede Dorete Bager, og jeg præciserer, hvor Dorete Bager svigtede sin opgave. Det er desværre et kildent spørgsmål, at loven håndhæves af almindelige mennesker med menneskelige svagheder.

Spørgsmål 20:

Er ministeren enig i, at undladelse af forudgående underretning om fogedforretningen let kan blive hovedreglen og altså ikke undtagelsen, sådan som det er formuleret i lovforslaget, jf. § 2, stk. 2?

Svar:

Justitsministeriet er enig i, at betingelserne for at undlade forudgående underretning i en række sager formentlig ofte vil være opfyldt. Det ændrer imidlertid ikke ved, at udgangspunktet efter forslaget er, at rekvisitus skal underrettes om tid og sted for forretningen, og at undladelse heraf forudsætter, at rekvirenten over for fogden kan godtgøre, at der i den konkrete sag vil være risiko for, at beviser bliver fjernet, tilintetgjort eller ændret, hvis rekvisitus forudgående bliver underrettet.

Spørgsmål 25:

Finder ministeren, at parterne i en fogedsag om en bevissikringsundersøgelse er ligestillet i og med, at fogden kan træffe afgørelse om besigtigelse, uden at modparten får mulighed for at udtale sig?

Svar:

Den afgørelse, der træffes på fogedrettens kontor, uden at rekvisitus får lejlighed til at udtale sig, vedrører ikke spørgsmålet om, hvorvidt bevissikringsundersøgelsen skal gennemføres. Afgørelsen vedrører alene spørgsmålet om, hvorvidt betingelserne er opfyldt for at indlede forretningen, dvs. tage ud til rekvisiti forretningssted mv. uden forudgående underretning af rekvisitus. Det bemærkes, at fogedretten har pligt til selv at påse, at betingelserne for ikke at underrette er til stede.

Er der tvivl om, hvorvidt betingelserne for at gennemføre den begærede undersøgelse er opfyldt, vil fogedretten normalt nægte at gennemføre undersøgelsen, hvis spørgsmålet ikke kan afklares ved den bevisførelse, som kan tillades for fogedretten.

Spørgsmål 29:

Hvorledes sikrer lovforslaget, at en bevissikringsundersøgelse ikke kan misbruges til at fiske efter erhvervshemmeligheder hos en konkurrerende virksomhed eller på anden måde chikanere en konkurrent?

Svar:

Kravet om sandsynliggørelse sigter både til faktiske og retlige forhold. Det skal ikke alene være sandsynliggjort, at rekvisitus har foretaget de handlinger, som påberåbes af rekvirenten, men også, at disse handlinger udgør en krænkelse af rekvirentens rettigheder. Selv om der foreligger en væsentligt underbygget formodning for, at krænkelse eller overtrædelser, der omfattes af lovforslaget, har fundet sted, vil fogedretten efter proportionalitetsprincippet i lovforslagets § 1, stk. 4, helt eller delvis kunne afslå en anmodning om undersøgelse, hvis det må antages, at hele eller en del af undersøgelsen først og fremmest har til formål at chikanere en konkurrent.

På den baggrund er det Justitsministeriets opfattelse, at den foreslåede adgang til bevissikringsundersøgelse ikke i praksis vil kunne misbruges til at chikanere konkurrenter.

Kravet om sandsynliggørelse (afsnit 5.7)

Udvalget anfører, at kravet om sandsynliggørelse sigter både til faktiske og retlige forhold. Det skal ikke alene være sandsynliggjort, at rekvisitus har foretaget de handlinger, som påberåbes af rekvirenten, men også, at disse handlinger udgør en krænkelse af rekvirentens rettigheder eller en overtrædelse i øvrigt, og at rekvirenten er beføjet til at påberåbe sig disse krænkelse eller overtrædelser. Der bør således som udgangspunkt ikke foretages bevissikringsundersøgelse, hvis de produkter, rekvisitus fremstiller, importerer og/eller sælger, adskiller sig fra rekvirentens på en sådan måde, at det er tvivlsomt, om rekvirentens ret krænkelse. På lignende måde bør der som udgangspunkt ikke foretages bevissikringsundersøgelse, hvis der foreligger tvivl om rekvirentens ret til at gøre den pågældende immaterialret gældende i relation til de produkter, der importeres eller forhandles af rekvisitus, fordi der kan være tale om, at produkterne er bragt i omsætning af rettighedshaveren selv eller med dennes samtykke under sådanne omstændigheder, at retten ikke længere kan gøres gældende («konsumtion«).

Grunde til afslag på anmodninger (afsnit 5.7)

En anmodning om bevissikringsundersøgelse bør helt eller delvis kunne afslås, hvis det må antages, at undersøgelsen vil påføre rekvisitus skade eller ulempe, der står i misforhold til rekvirentens interesse i undersøgelsens gennemførelse. Udvalget anfører, at et sådant afslag formentlig navnlig vil kunne komme på tale, hvor anmodningen angår undersøgelse af et privat hjem eller af erhvervslokaler i tilfælde, hvor der er risiko for at påføre rekvisitus væsentlig skade i form af afsløring af erhvervshemmeligheder.

Adgang til advokat (afsnit 5.8)

Udvalget har fundet, at rekvisitus eller den, der varetager rekvisitus interesser, bør have adgang til at tilkalde en advokat, hvis der ikke er sket forudgående underretning om forretningen. Hvis rekvisitus ønsker at benytte sig af denne ret, bør forretningen som udgangspunkt udsættes, indtil advokaten er kommet til stede. Som begrundelse herfor anfører udvalget, at en bevissikringsundersøgelse er et alvorligt indgreb i forhold til rekvisitus, og at der efter omstændighederne kan være tale om komplicerede retsforhold.

Appel af afgørelser (afsnit 5.8)

Udvalget foreslår, at fogedrettens afgørelser træffes ved kendelse. Alle afgørelser såvel en afgørelse, der imødekommer en anmodning om undersøgelse, som en afgørelse, der afviser anmodningen skal kunne kæres til landsretten. Udvalget har valgt at henvise til reglerne om kære i retsplejelovens kapitel 53. Heraf følger, at såvel fogedretten som landsretten kan tillægge kæremålet opsættende virkning, jf. retsplejelovens § 587, stk. 1, jf. § 395.

Lovlig anvendelse af genstande (afsnit 5.9)

Udvalget fremhæver, at det til stadighed bør have sig for øje, at undersøgelsen tilrettelægges på en måde, som ikke forvolder rekvisitus unødige skade eller ulempe, og som står i rimeligt forhold til rekvirentens interesser. Der bør således i almindelighed ikke ske beslaglæggelse af genstande eller dokumenter, hvis dette kan lægge hindringer i vejen for lovlig erhvervsudøvelse eller anden lovlig anvendelse.

Udlevering af materiale til rekvirenten (afsnit 5.9)

Udvalget anfører, at udlevering af materiale til rekvirenten normalt bør afvente udfaldet af et eventuelt kæremål vedrørende selve afgørelsen om undersøgelse, selv om dette kæremål ikke er tillagt opsættende virkning.

Oplysningspligt (afsnit 5.9)

I forbindelse med mulighederne for at gennemføre undersøgelsen ved anvendelse af tvang har udvalget overvejet, hvorvidt det bør pålægges rekviritus at give de oplysninger, som fogedretten finder nødvendige til undersøgelsens gennemførelse. Medtagelse af en regel om oplysningspligt vil efter udvalgets opfattelse rejse det problem, at man ved at opfylde oplysningspligten vil kunne udsætte sig selv for strafforfølgning.

Efter retsplejelovens § 752 har en sigtet i en offentlig straffesag ikke pligt til at udtale sig, og vedkommende skal gøres bekendt hermed. I tilslutning hertil antages, at bestemmelser i særlovgivningen om oplysningspligt ikke kan eller ikke bør anvendes, når sigtelse er rejst, eller der er grundlag herfor. Endvidere kan den, der efter artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention anses for »anklaget«, i henhold til Menneskerettighedsdomstolens praksis ikke pålægges oplysningspligt. Efter en samlet vurdering har udvalget fundet, at en regel om oplysningspligt ville rejse sådanne problemer i relation til at udsætte sig selv for straf, at en sådan regel ikke bør medtages.

Frist for sagsanlæg (afsnit 5.10)

Udvalget anfører i betænkningen, side 77, at en bevissikringsundersøgelse normalt vil blive foretaget som et forberedende skridt inden anlæggelse af en retssag om krænkelse. For at modvirke efterfølgende passivitet fra rekvirentens side og deraf følgende usikkerhed for rekviritus bør det derfor efter udvalgets opfattelse kræves, at rekvirenten anlægger retssag om krænkelse inden for en vis kortere frist efter undersøgelsens afslutning. Der bør dog være mulighed for, at rekviritus giver afkald på kravet om anlæggelse af retssag.

Udvalget har overvejet, om konsekvensen af, at retssag ikke anlægges rettidigt, burde være, at rekvirenten helt afskæres fra senere at anlægge retssag om krænkelse eller overtrædelser, som var omfattet af anmodningen om undersøgelse og har fundet sted forud for denne. Dette ville dog efter udvalgets opfattelse være for vidtgående, bl.a. fordi der senere kan komme nye oplysninger frem. Udvalget finder derimod, at manglende overholdelse af fristen for sagsanlæg ikke alene bør have som konsekvens, at bevismateriale hidrørende fra undersøgelsen skal tilbageleveres til rekviritus, men tillige bør medføre, at det under undersøgelsen fremkomne ikke under en efterfølgende retssag kan anvendes som bevis for krænkelse eller overtrædelser.

Udsættelse af bevissikringsforretning (bemærkning til § 2)

Efter § 5, 2. pkt., finder retsplejelovens § 502, stk. 1, nr. 2 og 3, om udsættelse for at afvente udfaldet af en anden sag mv. tilsvarende anvendelse ved bevissikringsforretning. Hvis der f.eks. verserer en retssag om, hvorvidt rekvirenten er indehaver af den ret, som påberåbes som grundlag for anmodningen, kan fogedretten udsætte behandlingen af anmodningen på udfaldet af denne sag.

Dorete Bager ført bag lyset

Naturligvis gjorde Niels Bo Jørgensen og Lars Segato det svært for Dorete Bager. Det er ikke så underligt, at hun lod sig narre til at begynde med.

Det er udgangspunktet, at rekvisitus skal varsles i forvejen, for han skal have mulighed for at sætte sig ind i rekvirentens anklager mod ham, og derfor er det et krav, at en anmodning om en bevissikring skal være skriftlig.

Rekvositionen var indgivet af FDV som mandatar for otte angivne medlemmer, dvs. FDV v/advokat Johan Schlüter repræsenterede otte separate rekvirenter eller sagsøgere, som de senere blev. Sagen var altså ikke anlagt af foreningen, men af otte medlemmer individuelt, men alle otte sager skulle behandles samlet og føres af FDV. De syv bilag viste, at Laserdisken solgte film, der var importeret fra USA. Ja, det gjorde jeg i fuld offentlighed og efter at have informeret FDV om det.

Til støtte for anmodningen om bevissikring blev det derefter gjort gældende, "at rekvirentens medlemmer ikke har givet tilladelse til rekvisiti aktiviteter."

Det var et kæmpe bluffnummer, som FDV har brugt siden angrebet på Erik Viuff Christiansen i 1984, for ikke én eneste af de parallelimporterede film har noget at gøre med de otte danske aktieselskaber, der anlagde sagen. Filmene var udgivet af *andre* licenstagere, som næppe havde noget imod, at deres udgivelser blev solgt i Danmark, så de også kunne tjene penge på dem her i landet.

FDV lykkedes med at føre sig frem som ophavsmænd og rettighedshavere til andres udgivelser, fordi ingen havde indsigt eller mod nok til at anfægte det, før det var etableret praksis. FDV's adfærd kan føres helt tilbage til kampen mod videopiraterne, som kunne finde på at anfægte, at FDV var berettiget til at gøre indsigelse. Dengang holdt argumentet ikke, og det fortjener måske en forklaring: Når en videopirat fremstillede kassetter med danske tekster ved at kopiere FDV's udgivelser, var det en krænkelse af medlemmets rettigheder jf. licensaftalen på side 288. Pathé-Nordisk A/S havde købt eneretten til at udgive en videokassette med danske tekster. Når en videopirat gjorde det samme, var medlemmets eneret i henhold til licensaftalen således krænkelse.

Situationen var dengang, at videopiraten både fremstillede kopier uden at have tilladelse til det, og således gjorde noget ulovligt, og at denne handling udgjorde en krænkelse af den udgivelsesret, som FDV's medlem havde erhvervet.

Situationen er en anden i forbindelse med parallelimport. Disse film er lovligt udgivet, bare af andre licenshavere. En licens tilhører den, der har udgivet den pågældende film. Det forklarede den britiske regering allerede i 1987 (side 113). Idéen om, at FDV disponerer over andres udgivelser, så snart de krydser grænsen til Danmark, er opfundet til at bekæmpe parallelimportører. Den rammer lovlige konkurrenter og er temmelig absurd, hvis man tænker lidt over det.

En anden væsentlig pointe er, at udlejningsretten i låne/leje-direktivet ligesom spredningsretten i infococ-direktivet er givet til ophavsmændene. Medlemmerne af FDV er licenshavere med ret til at udgive film. De er ikke ophavsmænd.

Tre grundlæggende spørgsmål burde fogedretten have besvaret som det første:

1. Er regional konsumtion - udtrykt ved ophavsretslovens § 19 - gyldig?
2. Medfører regional konsumtion, at rettighedshaverne skal give tilladelse?
3. Er det i givet fald FDV's medlemmer, der skal give tilladelse?

Hvis ikke alle tre spørgsmål kan besvares bekræftende, er der ikke grundlag for handling. Det første spørgsmål er sjældent relevant, men netop i dette tilfælde var der tvivl om gyldigheden, og ingen kendte svaret før EU-Domstolens dom.

Det andet spørgsmål er relevant her, fordi Johan Schlüter på FDV's vegne selv havde afvist den fortolkning, der lå til grund for overfaldet (side 557 og 572). Der var ikke nogen tvist, før FDV skiftede mening om lovens fortolkning.

Hvad angår det tredje spørgsmål, er der ikke grundlag for at påstå, at det lige skal være FDV's medlemmer, der skal tillade parallelimport. FDV har "bare" ført sig frem med så stor overbevisning, at de fleste uden videre har accepteret det.

Fejl nr. 1: Burde have varslet rekvisitus

Jeg indrømmer gerne, at det ikke kan bebrejdes Dorete Bager, at hun ikke kunne gennemskue dette, men episoden er et godt eksempel på, hvor meget en sag kan fordrejes, når en skrupeløs advokat folder sig ud.

Niels Bo Jørgensen fortalte ikke, at en retssag om lovens gyldighed var nået til EU-Domstolen. Han fortalte heller ikke, at jeg selv havde informeret ham om parallelimporten, og at jeg agerede efter Johan Schlüters oprindelige fortolkning. Lars Segato førte sig frem med stor indignation og sagde sikkert noget i stil med:

“Det ses af udskrifterne på Laserdiskens hjemmeside, at der sælges et stort antal parallelimporterede film. For at være helt sikker har vi købt to film. Det ses på omslaget, at de er udgivet i USA. For nogle år siden blev loven ændret, så det blev forbudt at parallelimportere film, men ham i Laserdisken blæser på det. Vi har tidligere haft problemer med ham i forbindelse med ulovlig udlejning, og nu er den gal igen. Han må simpelthen standses.”

Når en sådan svada fremsættes med overbevisning af en velrenommeret advokat, vil man være tilbøjelig til at tro ham. Det var derfor afgørende for Lars Segato at forhindre, at jeg kom til orde og redegjorde for sagens sammenhæng.

Den opmærksomme læser vil undre sig over, hvorfor Dorete Bager bragte sig selv i denne uheldige position. Hovedreglen er jo, at rekvisitus skal varsles, og det er på dét punkt, at Dorete Bager fejlede. Det var hendes opgave i den konkrete sag at vurdere, om der var risiko for, at jeg ville destruere film og regnskaber, hvis jeg blev underrettet. Hun kendte mig i forvejen, og det viste sig senere samme dag, at hun stoledede på mig, så hvorfor gik hun med til en uvarslet bevissikring?

Jo, Lars Segato havde gjort gældende, at sletning af information i digital form og flytning af varer kan ske i løbet af meget kort tid. Det er imidlertid altid sandt og begrundet ikke, hvorfor jeg skulle stikke af efter 20 år i Prinsensgade!

Fejl nr. 2: Burde ikke have lovet at gennemføre bevissikringen

Lars Segato vidste selvfølgelig godt, hvad jeg ville svare og gøre, hvis jeg fik at vide, at andre medlemmer end SF Film og Scanbox ville forbyde parallelimport. Jeg ville have svaret "ok" og markeret distributørerne i Lasernet (side 594).

De to advokater manipulerede med det formål at presse Dorete Bager til at love at gennemføre bevissikringen uden at høre på mig først. I praksis foregår det ikke altid på den måde, som justitsministeren stillede politikerne i udsigt.

De øvrige fejl er konsekvenser af, at hun på forhånd havde lovet Lars Segato at gennemføre bevissikringen. Da jeg kom med indsigelser, og Anders Hjulmand bad om et retsmøde, burde hun have stukket en finger i jorden og overvejet sagen.

Fejl nr. 3: Burde have udsat bevissikringen

Da jeg gav Dorete Bager Østre Landsrets forelæggelseskendelse, burde hun have sat sig ind i dens betydning, og hun burde derefter have sagt til Lars Segato:

- Ifølge Østre Landsrets kendelse er det usikkert, om ophavsretslovens § 19 er gyldig. Jeg er nødt til at udsætte bevissikringen, indtil det er afklaret.

Det siger sig selv, at FDV ikke kan sandsynliggøre, at deres rettigheder krænkes, når FDV ikke engang kan sandsynliggøre, at de påberåbte rettigheder eksisterer.

Justitsministerens bemærkning til § 2 afklarer, hvad der bør ske i den situation, Lars Segato befandt sig i. Udfaldet af sagen ved EU-Domstolen var afgørende for, om regional konsumtion kunne påberåbes i det hele taget. Så var alt andet uden betydning. Det var bevissikringen, der burde udsættes - ikke justificationssagen.

Fejl nr. 4: Burde have reageret på mine bilag

Dorete Bager tog ikke hensyn til mine bilag. Hun sagde senere til Per Christensen, at der var tale om bevisførelse, der gik ud over, hvad hun kunne tage stilling til, men hun valgte en forkert løsning. Ifølge justitsministerens svar på spørgsmål 25 skulle hun have nægtet at gennemføre undersøgelsen (side 785).

Jeg talte med Dorete Bager pr. telefon den 2. december 2005. Under vores samtale fortalte Dorete Bager mig, at hun under fogedforretningen ikke havde tillagt de af Hans Kristian Pedersen fremlagte bilag (brev til rekvirentens medlemmer og Østre Landsrets forelæggelseskendelse) betydning. Dette var begrundet i, at fogedforretningen ikke gav mulighed for en egentlig bevisførelse, og at hun derfor ikke ville/kunne forholde sig til bilag, som blev fremlagt under fogedforretningen. Dorete Bager gav dog også udtryk for, at de to bilag naturligvis kunne og burde fremlægges i justificationssagen, idet de meget vel kunne få betydning for sagens resultat. For så vidt angår filmene, var der på daværende tidspunkt ikke tvivl om, at filmene var beslaglagt, men at det var af praktiske årsager, at filmene blev opbevaret hos Hans Kristian Pedersen.

Rekvirenten, en tøjproducent, havde anmodet fogedretten om at foretage bevissikring i et supermarked. I fogedrettens kendelse er anført, at sagen særligt vedrørte spørgsmålet, om bevissikringsreglerne kan bringes i anvendelse med det formål at aftvinge en parallelimportør oplysninger om identiteten af en leverandør af parallelimporterede varer. Retten afsagde kendelse om, at en forklaring om identiteten på supermarkedets leverandør ville kunne medføre en væsentlig indskrænkning af supermarkedets muligheder for senere at kunne benytte samme leverandør, således at der ville blive påført supermarkedet en væsentlig økonomisk skade, jf. retsplejelovens § 171, stk. 2, nr. 3.

Vestre Landsret i sag nr. B-0973-05, 24. juni 2005

Fejl nr. 5: Burde ikke have pålagt mig at udlevere navnet på min leverandør

Få måneder forinden havde landsretten i en lignende sag afvist at kræve navnet på rekvisiti leverandør oplyst på grund af risikoen for, at det ville skade rekvisitus. I afsnit 5.7 påpegede Retsudvalget i bemærkningerne, at erhvervshemmeligheder bør beskyttes (side 786).

Fejl nr. 6: Burde have holdt et retsmøde med min advokat

Adgang til advokatbistand er en ret, der følger af Den Europæiske Menneskeretskonventions artikel 6. Justitsministeren begrundede også retten til advokatbistand med det faktum, at der kan være tale om komplicerede retsforhold. Det eneste, Dorete Bager tog hensyn til, var Lars Segatos ønske om at komme hjem, inden det blev for mørkt, og det hensyn findes altså ikke i retsplejeloven.

Når man falder rekvisitus i ryggen, bør man være indstillet på, at det kan tage lidt tid, før rekvisiti advokat kan indfinde sig. Retten kunne også have beskikket en advokat, men Dorete Bager fandt det uden betydning. Hun *havde* besluttet sig.

Fejl nr. 7: Burde ikke have beslaglagt mine film

I afsnit 5.9 bemærkes, at der ikke bør ske beslaglæggelse af genstande, hvis dette kan lægge hindringer i vejen for lovlig anvendelse. Ifølge Peter Schønnings notat af 29. oktober 2002 var det ikke ulovligt at importere filmene. Det var heller ikke ulovligt at returnere dem til USA, så det burde ikke være forhindret.

For det første er selve erhvervelsen af et værkseksemplar ikke omfattet af ophavsmandens eneret, jf. ophavsretslovens § 2. Det vil således stadig være tilladt at købe en bog til sig selv eller en anden person inden for sin privatsfære overalt i verden. Det vil fx også stadig være tilladt at importere dvd-film fra lande uden for EØS og forære dem til familiemedlemmer, venner og bekendte, herunder naboer. Det afgørende er, at der ikke må ske videresalg til almenheden, dvs. typisk gennem butikker.

Notat om parallel- og specialimport, 29. oktober 2002

Vestre Landsrets behandling af kæremålet

Jeg var lige så irriteret over Dorete Bager denne gang, som da hun gav Skat lov til at tvangsinddrive moms (kapitel 53), men i det mindste rettede Vestre Landsret dengang fejlen, så skaden blev begrænset til, at jeg spildte en masse tid.

Jeg modtog Dorete Bagers skriftlige kendelse den 8. december og holdt møde med Per Christensen allerede dagen efter, for tiden var knap. Der skal appelleres inden 14 dage, og derefter har man 10 dage til supplerende bemærkninger. Der var kun fire dage til kærefristens udløb, så vi aftalte, at han kærede kendelsen og i den forbindelse meddelte landsretten, at jeg ville sende et uddybende kæreskrift.

Selvom det var årets mest travle tid, lagde jeg alt til side for at gøre det klart for Vestre Landsret, at jeg havde gjort alt, hvad man kunne forlange af mig for at respektere FDV's medlemmers forbud, og bemærkningerne blev sendt inden jul.

Aldrig før havde jeg koncentreret mig så meget om et processkrift. Laserdisken var inde i en forrygende udvikling, og jeg ville undgå en lang, opslidende retssag, så angrebet skulle standses i opløbet. Jeg var særdeles omhyggelig både i form og indhold. Processkriftet endte med at være otte omhyggeligt disponerede kapitler fordelt på 15 sider.

Allerførst bad jeg om mundtlig behandling af kæremålet, så jeg kunne afgive forklaring og afhøre et vidne. Jeg redegjorde for Johan Schlüters brev og tale til Kulturudvalget, for kulturministerens bemærkninger og for korrespondancen med FDV's medlemmer og advokater. Jeg gennemgik EU-retten og Mario Montis tale om EU's forbud mod et system, der fører til overpriser og fratager forbrugerne et frit valg. Jeg skrev videre om Den Europæiske Menneskeretskonvention og om forskellen på piratkopier og parallelimporterede kopier. Jeg begrundede udførligt ønsket om at få lov til at returnere de beslaglagte film til leverandørerne.

Jeg indledte med en illustrativ, omend en smule poppet og historisk ukorrekt analogi, hvor der måske gik lidt for meget Erasmus Montanus i Galilei-historien.

1.1 Analogi

- Høje Kejser. Har De hørt, at Galilei siger, at Jorden er rund?
- Hvad bilder han sig ind. Det er kætteri. Han må spærres inde med det samme.
- Skal vi ikke lige høre, hvad han har at sige først?
- Det er der ingen grund til. Enhver kan jo se, at Jorden er flad.

Denne lidt poppede analogi er relevant, fordi den illustrerer, at tingene ikke altid er, som de umiddelbart ser ud til. Eftertiden har vist, at der blev begået væsentlige fejl i fortiden, fordi man undlod at høre på de anklagedes forklaringer.

Retten til at svare for sig (kontradiktion) er blevet en grundlæggende rettighed i moderne demokratiske staters retspleje, og også i året 2005 er der risiko for at begå fejl, når retten tilsidesætter dette princip,

Partsforklaring og afhøring af et vidne

Jeg ønsker at føre Laserdiskens IT-medarbejder som vidne. Han skal forklare hvilke tekniske foranstaltninger, der er gennemført i Laserdiskens system til at sikre, at et eventuelt forbud givet af FDV's medlemmer mod parallelimport overholdes.

Jeg vil selv afgive forklaring om overstående samt om mine samtaler med Paramount og Nordisk Film, om risikoen for at der udøves pression mod Laserdiskens leverandører og om risikoen for piratkopiering, når kunderne afskæres fra muligheden for at købe lovlige kopier.

Laserdiskens særlige anmodning, 23. december 2005

Det var Niels Bo Jørgensen, der skrev FDV's svarskrift, og han nedlagde påstand om, at kæremålet skulle afvises. Han påstod, at jeg havde accepteret både fogedforbuddet og bevissikringen. Ifølge ham var der kun uenighed om, hvorvidt FDV skulle have oplyst navnet på min leverandør i USA.

I min replik kaldte jeg det absurd, at jeg skulle have stolet så meget på Dorete Bager, at jeg uden sagkyndig rådgivning skulle finde på at frafalde retten til appel. Per Christensen kunne i givet fald bevidne, at jeg dagen efter ikke engang var klar over, at bevissikringen kunne appelleres. Jeg havde også protesteret så meget, at jeg havde irriteret Dorete Bager. Landsretten var velkommen til at spørge hende!

FDV vildledte landsretten ved at forbinde min parallelimport af ikke-forbudte film med mit sagsanlæg mod Kulturministeriet om ophavsretslovens gyldighed. Begge dele var hver for sig sandt nok, men de to fakta blev sat sammen, så det så ud til, at jeg blæste på loven og parallelimporterede i tillid til, at loven var ugyldig. Den manipulation blev kronet med en opfordring til at fremlægge dokumentation på, at jeg havde fået FDV's tilladelse til at importere!

FDV foreslog, at justifikationssagen og kæremålet blev udsat, indtil EU-Domstolens dom forelå. Jeg protesterede øjeblikkeligt. I mit hoved var spørgsmålet om lovens gyldighed ikke spor relevant. Jeg overholdt loven, men det hastede med at returnere filmene, hvis de ikke skulle miste værdi. Jeg bad om, at kæremålet fik opsættende virkning, så jeg kunne sende filmene retur. Derefter rundede FDV af:

Processuelle bemærkninger:

Det følger af retsplejelovens §§ 650 og 653 a, stk. 8, at kæremål vedrørende fogedforbud og bevissikring ikke kan tillægges opsættende virkning.

Af de grunde der er anført i svarskriftet fastholdes, at der ikke er grundlag for at underkaste kæremålet mundtlig behandling.

FDV's duplik til Vestre Landsret, 9. marts 2006

Landsretten bemærker, at der ikke er hjemmel til at tillægge kære af fogedrettens kendelse om forbud opsættende virkning, jf. retsplejelovens § 650, 2. punktum.

For så vidt angår fogedrettens kendelser vedrørende bevissikring finder landsretten ikke i det, der er anført af kærende, grundlag for at træffe bestemmelse om, at kæremålet skal forhandles mundtligt.

Vestre Landsrets beslutning, 30. marts 2006

Vestre Landsrets skræmmende beslutning

Jeg undrede mig over Lars Segatos afsluttende bemærkning i duplikken. Hvorfor afsløre et så grundlæggende ukendskab til retsplejeloven? Vi vidste jo fra vores tvist om udlejning, at kæremål af fogedforbud kan tillægges opsættende virkning (side 294). Lars Segato havde ikke sat sig ind i retspraksis fra FDV's egne sager, men han burde dog som advokat i en sag om bevissikring have læst Retsudvalgets bemærkninger til lovforslaget om bevissikring, hvor det er formuleret således: "Udvalget har valgt at henvise til reglerne om kære i retsplejelovens kapitel 53. Heraf følger, at såvel fogedretten som landsretten kan tillægge kæremålet opsættende virkning, jf. retsplejelovens § 587, stk. 1, jf. § 395." (side 786)

Ok, Lars Segato bluffede, men hvordan kunne en landsdommer hoppe på den? Det følte, som om landsretten havde udnævnt FDV som overdommer. Når noget var skrevet på Johan Schlüters brevpapir, var der ingen grund til at undersøge, om det var rigtigt! Det skræmte særligt, at dommeren var Eskild Jensen, for han var en af de dommere, der med henvisning til § 587 sammenholdt med § 395 i 1992 havde tillagt mit kæremål opsættende virkning. Havde han totalt glemt reglerne?

Hvorfor var der ikke grundlag for at behandle kæremålet mundtligt? Jeg havde bedt om det, og jeg havde ikke fået chancen hos Dorete Bager, så det var vel kun rimeligt, at jeg fik chancen for at forklare mig for landsretten? Det var en ændring af den praksis, jeg kendte. Mine tidligere kæremål blev forhandlet mundtligt.

Da reglerne om appel i fogedsager blev foreslået af Retsplejerådet og i 1988 blev fremsat som lovforslag, fulgte følgende vejledende bemærkninger med ifølge Tillæg A til Folketingstidende for folketingsåret 1988-1989 (spalte 269-302):

"Af hensyn til de processuelle garantier, der er knyttet til den mundtlige forhandling, er det af væsentlig betydning, at landsretterne ved afgørelsen af, om mundtlig forhandling skal anordnes, lægger afgørende vægt på parternes ønske herom." (spalte 281)

"Mundtlig forhandling vil i øvrigt navnlig kunne tænkes anordnet, såfremt der begæres bevisførelse for landsretten i form af parts- eller vidneforklaringer, eller såfremt sagens juridiske tvivlsspørgsmål gør det hensigtsmæssigt, at parterne forelægger sagen mundtligt." (spalte 288)

Advokat Henrik Karl Nielsen tilkaldes

Kæremål behandles normalt meget hurtigt. I Vestre Landsrets vejledning står der, at landsretten har en målsætning om at behandle kæremål inden 6 uger fra modtagelsen. Der står videre: "Der er mulighed for at anmode både byretten og landsretten om at tillægge et kæremål opsættende virkning, jf. retsplejelovens § 395." Så kan man overveje, hvordan både Lars Segato og landsdommer Eskild Jensen kunne glemme en grundlæggende regel, der er gentaget så mange gange.

Per Christensens kæreskrift blev fremsendt fra byretten til landsretten den 15. december. Da Eskild Jensen afviste at tillægge kæremålet opsættende virkning og nægtede mig adgang til at forklare mig mundtligt, var der allerede gået 15 uger. Hvis retten ville afgøre sagen på skriftligt grundlag, var der ingen grund til, at der ikke forelå en afgørelse allerede. For mig var det vigtigt at få en hurtig afklaring på, hvad der skulle ske med de beslaglagte film, og jeg rykkede for svar.

Jeg bad Per Christensen om hjælp. Jeg havde en udpræget fornemmelse af, at Vestre Landsret ikke hørte på mig. Hvad kunne årsagen være? Skyldtes det, at jeg var selvmøder? Ville det hjælpe, hvis vi fandt en stærk advokat med lige så meget pondus som FDV's advokater?

Jeg ved godt, at det ikke bør være sådan, men hvis det var det, der skulle til, ville jeg gerne betale for at blive hørt. Per Christensen foreslog Tyge Trier, som jeg kendte til fra bogen om menneskeretskonventionen. Han var ikke til rådighed, men han anbefalede advokat Henrik Karl Nielsen, og ham rådførte jeg mig med.

Det åbenlyse problem var, at jeg var nægtet adgang til den ønskede bevisførelse i form af partsforklaring og vidneafhøring. Henrik Karl Nielsen foreslog, at jeg i stedet udarbejdede en skriftlig partsforklaring. Det gjorde jeg i 28 separate afsnit, og jeg indledte med at præcisere ejerforholdene i afsnit 1 (side 780).

Morten Dam Madsen var flyttet til København, men skrev en erklæring om IT-systemet og de ændringer, han foretog som konsekvens af fagedforretningen og de skærpede forbud mod salg af film, der var importeret, før de blev forbudt.

David Bjerre forklarede om registreringsarbejdet af de danske udgivelser, der omfattede de oplysninger, der er tilgængelige på selskabernes hjemmeside, så han gjorde allerede, hvad Niels Bo Jørgensen havde foreslået i FDV's svarskrift.

Henrik Karl Nielsen sendte de skriftlige forklaringer til landsretten sammen med et processkrift, hvor han sammenfattende gjorde gældende, at det hverken var godtgjort eller sandsynliggjort, at Laserdiskens virksomhed var ulovlig eller i strid med FDV's medlemmers rettigheder. Efter mere ventetid gik det pludselig stærkt.

12. september 2006: EU-Domstolen afsagde dom om regional konsumtion.

13. september 2006: FDV sendte et processkrift herom til Vestre Landsret.

14. september 2006: Vestre Landsret afsagde kendelse.

Jeg fik ikke mulighed for at kommentere EU-Domstolens dom og redegøre for den fortolkning, EU's institutioner havde lagt til grund i sagen. Kun FDV blev hørt.

Hans Kristian Pedersen har i fogedretten erkendt, at han har importeret eksemplarer af filmværker fra lande uden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejde (EØS) og solgt dem i Danmark. Det må efter det foreliggende lægges til grund, at medlemmer af Foreningen af Danske Videogramdistributører har de ophavsretlige enerettigheder til i hvert fald en del af disse filmværker, og at Laserdisken ApS ved salgene af de således ophavsretligt beskyttede filmværker har overtrådt ophavsretslovens § 2, jf. § 19. Efter det oplyste, herunder om EF-Domstolens praksis i sager om regional konsumtion, foreligger der ikke holdepunkter for at antage, at bestemmelsen i ophavsretslovens § 19, som blev indført ved lov nr. 1051 af 17. december 2002 som led i gennemførelsen af artikel 4 i det såkaldte infosoc-direktiv, er ugyldig som stridende mod EU-retten.

- - -

Laserdisken ApS har for landsretten fremsat anmodning om, at det tillades selskabet at returnere de beslaglagte film til leverandørerne for at begrænse et eventuelt tab. Foreningen af Danske Videogramdistributører har protesteret herimod, medmindre Laserdisken ApS sælger de beslaglagte film tilbage til leverandørerne, og pengene fra sådanne salg indsættes på spærret konto til sikkerhed for Foreningen af Danske Videogramdistributørers erstatningskrav.

Landsretten bemærker, at det af fogedbogen fremgår, at parterne for fogedretten aftalte, "at filmværker, der fremgår af lagerlisterne både i København og Aalborg som værende omfattet af dels rekvirentens rettigheder, dels af ophavsretslovens § 19, stk. 1, fjernes fra rekvisiti hylder således at de ikke forhandles, men dog opbevares hos rekviritus." Fogedretten har således ikke truffet bestemmelse om beslaglæggelse af filmværker, og landsretten kan ikke under denne sag tage stilling til, om det vil være i strid med parternes aftale, hvis kærende returnerer filmværker til leverandørerne.

Vestre Landsrets kendelse, 14. september 2006

Ord kan ikke beskrive min skuffelse over landsrettens kendelse. Hvorfor vente ni måneder med at fortælle mig, at mine film slet ikke var beslaglagt? Afgørelsen er *udelukkende* baseret på ordlyden i Dorete Bagers kendelse, så det kunne de have fortalt mig allerede i december 2005! Det var direkte onskabsfuldt.

Kendelsen var en klar sejr til FDV. "Det må efter det foreliggende lægges til grund, at FDV har de ophavsretlige enerettigheder..."

Foreliggende hvad? Absolut intet var fremlagt, som kunne føre til det resultat. FDV havde intet fremlagt om deres rettigheder. De havde blot ført sig frem, som om det var en naturlov, at deres tilladelse til import var nødvendig.

Landsretten burde - som i sagen mod Skat - have ophævet bevissikringen og udsat bevissikringen på udfaldet af EU-Domstolens dom, men den havde i stedet udsat kæremålet i ni måneder, mens den ventede på EU-Domstolens dom. Og så havde den bagefter i bagklogskabens klare lys underkendt Østre Landsret. Ifølge Vestre Landsret havde der aldrig været tvivl om lovens gyldighed!

Intet andet var bedømt. Henrik Karl Nielsen kommenterede bagefter: "Jamen, det er som at dømme en mand for at køre for stærkt, blot fordi han ejer en bil."